

[Ole Bjørn Kraft.]

række af de spørgsmål, som har været fremme. Det ærede medlem hr. Aksel Larsen omtalte en udtalelse, jeg havde fremsat om truslen mod Berlin. Jeg vil sige, at den ligger ganske på linje med, hvad det engelske labourpartis ordfører i Europarådet, Georges A. Brown, fremsatte under en forhandling i Europarådet i september måned. Han havde sammen med sin hustru lige aflagt besøg i Berlin, og han gav en rystende skildring af, hvad han dér havde set. Han sagde i denne store europæiske offentlige forsamling, at den hensynsløshed og råhed og den trampen menneskerettigheder under fode, som han havde været vidne til i Berlin, havde gjort ham ganske klar over, hvad det var, vi her stod over for. Vi må gøre det klart for vore folk, sagde han, at slikt kan komme til at hænde alle steder, hvor kommunisterne har magt dertil. Det, det her drejer sig om, er ikke Berlin; det er den vesteuropæiske leveform, vore demokratiske frihedsrettigheder, vore menneskerettigheder i det hele taget, det drejer sig om. Denne mand, Georges A. Brown, er ikke nogen ligegyldig arbejderrepræsentant. Han tilhører den kreds, der former det engelske labourpartis udenrigspolitik.

Derfor er det så ejendommeligt at høre udtalelser som dem, det ærede medlem hr. Aksel Larsen her fremsatte, og jeg vil gerne have lov til at stille nogle direkte spørgsmål til det ærede medlem, fordi vi må have disse ting opklaret: mener det ærede medlem hr. Aksel Larsen, at vestmagterne skal opgive deres rettigheder i Vestberlin, rettigheder, som er traktatlig sikret med Sovjetunionens underskrift og bekræftet ved 5 lejligheder siden 1944? Mener det ærede medlem, at man skal bøje sig for kravet om, at de allieredes besættelsesstyrker og beskyttelsesstyrker skal trækkes tilbage fra Berlin? Mener det ærede medlem, at de vestlige magter skal opgive at have adgang til Vestberlin? Og endelig: mener det ærede medlem, at der skal træffes en ordening i Vestberlin, hvorved man berøver 2,5 mill. vestberlinere de demokratiske frihedsrettigheder, som de nyder i dag, og som de ikke ville komme til at nyde, hvis de fik samme skæbne som Østberlin?

Disse rettigheder og ønsket om at bevare dem bekræftede vestberlinerne ved et frit

valg uden tryk og uden fremmed kontrol den 7. december 1958, ved hvilket valg alle de kommunistiske medlemmer af Vestberlins bystyre mistede deres mandater. Mener det ærede medlem ikke, at det er en sag for demokratiet i Vesteuropa at stå vagt om? Men hvis det ærede medlem har den opfattelse, at vi her har retten på vor side, og her bør vi ikke gøre indrømmelser, hvorledes vil det ærede medlem så kunne hævde, at der ikke er tale om en aggression i dette tilfælde? Hvorledes vil det ærede medlem undgå at indrømme, at aggressionen fra sovjetrussisk side mod Berlin indebærer en fare for krig? Det var dog godt, om vi engang kunne få lidt klarhed på disse spørgsmål.

Må jeg tilføje: går det virkelig aldrig ind i det ærede medlems overvejelser, at en tale som den, han holdt her, og den stilling, hans parti indtager, indebærer en fare for, at der i Sovjetrusland kan opstå den tanke, at de sovjetrussiske ønsker har en vis grund i det danske folk, og at der — takket være de udtalelser og den propaganda, som det ærede medlem fører — skulle være en vis mulighed for, at det danske folk ville gøre indrømmelser? Jeg bestrider ikke det ærede medlems ret til at have de anskuelser, han har, men det er påfaldende — og det er det som i første række indebærer fare og mulighed for misforståelser i Sovjetunionen — at de taler, det ærede medlem holder, altid er vendt mod vestmagterne, aldrig indeholder ét ord imod den undertrykkelse af menneskerettigheder og frihed, som Sovjetrusland gør sig skyldig i imod de 102 mill. mennesker, som de imod alle aftaler i Yalta og Potsdam holder under deres styre imod denne befolknings frie vilje. Med denne ensidighed i sin tale burde det ærede medlem overveje, om han ikke derved bidrager til at skabe forkerte forestillinger, for det kan jo ikke være det ærede medlems mening, at det danske folk skal blive bragt i en svag og magtesløs stilling over for Sovjetunionen og dets ønske om, at vi skal udtræde af NATO, at vi skal føre en afrustningspolitik o. s. v.

Jeg vil som andre ordførere sige, at jeg lyttede med stor interesse til, hvad det ærede medlem hr. Frode Jakobsen sagde. Jeg er ganske enig med det ærede medlem i, at den kamp, der nu kæmpes imod den